

Draai om je oren

Festivalverslag

North Sea Jazz 2017 Dag 3

De 42ste editie van het North Sea Jazz Festival kan weer in de analen worden bijgeschreven. Drie dagen boordevol muziek uit alle windstreken. Het volledig recht doen aan een festival van deze omvang is een onmogelijke opgave, vandaar dat we keuzes maakten. Waarbij we met name stilstaan bij wat we dan voor het gemak maar even 'jazz' noemen - en dan vooral bij die jazz waarin vernieuwing vooropstaat.

*Een festivalverslag door Ben Taffijn, met foto's van Louis Obbens.
Zondag 9 juli 2017, Ahoy, Rotterdam.*

Zoals opgemerkt bood zondag, de derde festivaldag, eerder te veel dan te weinig. Keuzestress noemen we dat. Een luxeprobleem, daar niet van, maar evengoed een probleem.

Het Engelse pianotrio **Phronesis** met de blazers van het **New Rotterdam Jazz Orchestra** mag dan echter niet ontbreken. Al was het maar om dat er niet snel een tweede keer zal komen om dit project te horen. Met zestien man - vier trompettisten, vier trombonisten, vijf rietblazers, piano, bas en drums - creëert deze gelegenheidsformatie - het orkest in het zwart, Phronesis in het wit - een magistraal, vaak symfonisch geluid.

Phronesis is sinds 'Organic Warfare', hun debuutalbum uit 2007, uitgegroeid tot een van de belangrijkste pianotrio's nieuwe stijl: de pianist is niet langer het onbetwiste middelpunt. Hier horen we weer eens hoe goed ze zijn. Wat een genadeloze drummer Anton Eger is, met zijn snoeihard slagwerk, hoe een

echt groovende bas klinkt in de handen van Jasper Hoiby en hoe pianist Ivo Neame zich hier met zijn onnavolgbare patronen doorheen beweegt. Het New Rotterdam Jazz Orchestra voegt hier een magistraal geluid aan toe. Dat verleent het geheel een vaak filmisch allure.

Dominic J. Marshall is met zijn pianotrio eveneens vernieuwend te noemen. Hier omdat hij de piano afwisselt met elektronica en daarbij bewust kiest om de meest goedkope keyboards in te zetten met dat onnatuurlijke jaren 80-geluid. Hij schrijft alle nummers zelf en daar wringt hem meteen de schoen. Het is lekkere, ritmische muziek die Marshall maakt en soms schaamteloos lyrisch, maar alle nummers kennen dezelfde opbouw en langer dan een half uur weet hij dan ook niet te boeien.

Een hoogtepunt en misschien wel hét hoogtepunt, al vallen acts natuurlijk eigenlijk niet met elkaar te vergelijken, is het optreden van **Angles 9**. Met inmiddels twee albums, 'Injuries' uit 2014 en het onlangs verschenen 'Disappeared Behind The Sun', heeft dit nonet van Martin Küchen zijn bestaansrecht reeds ruimschoots bewezen. Eerder waren we over het laatste album meer dan enthousiast en nu dus live. Het album begint met

'Equality & Death (Mothers, Fathers, Where Are Ye?)' en gelukkig start het optreden er ook mee. Een beter begin is immers niet mogelijk. Küchens solo noemde ik in de recensie 'de meest ijzingwekkende altsaxsolo aller tijden'. Ik citeer graag verder: 'De haren rijzen je ten berge. En dan zet het ritme in: slagwerker Andreas Werliin, vibrafonist Matthias Ståhl en bassist Johan Berthling, gevolgd door de zes(!) blazers. Het nonet is compleet en creëert hier een alleszins machtig geluid. Mooi ook hoe het

ritme uiteindelijk als een plumpudding in elkaar zakt, uitmondend in een drumsolo van Werliin, waarna de locomotief weer op stoom komt'. Dat en meer tekent het concert.

Verder was er ook op deze zondag uitgebreid aandacht voor de Amerikaanse avant-garde. PI Recordings, een van de belangrijkste labels die dit genre exclusief voert, kreeg een hele dag in Madeira. De aftrap was voor **Steve Coleman And The Council Of Balance** samen met het **DoelenEnsemble**. Zij speelden zijn uit 2015 daterende album 'Synovial Joints'. Een show die reeds te horen was tijdens de laatste editie van November Music en waar we helaas niet geheel enthousiast over waren.

De avant-garde scene in New York is goed vertegenwoordigd op dit label - ze delen de stad en gitarist **Liberty Ellman** is een van de artiesten. Hij treedt hier aan met zijn sextet, waarin we tevens trompettist Jonathan Finlayson aantreffen - we hoorden hem eerder hoorden als onderdeel van Ten Tongues - en saxofonist Steve Lehman, die later ook nog zijn eigen project kwam voorstellen. Opvallend aan veel van de acts in deze scene is dat het ritme bijzonder dominant aanwezig is. Het wortelt in de gospel, de blues en in de muziek van Ornette Coleman. Bij Ellmans sextet krijgt dat ritme nog een extra dimensie door de aanwezigheid van Jose Davila op tuba. Met zijn heerlijk pompende spel verleent hij een extra dimensie aan de muziek. De geluidsbalans had echter bij dit concert wel wat beter gekund. Damion Reids drums kregen wel heel veel aandacht, vaak ten koste van Finlaysons prachtige trompetspel. Ook Ellmans gitaar staat te hard.

Steve Lehman kleurt met zijn nieuwe project **Sélébéyone** wel heel erg buiten de lijntjes. Seth Rosner en Yulun Wang, de eigenaren van het label, moesten er naar eigen zeggen ook wel even aan wennen. Lehman overschrijdt met zijn project, met daarin een belangrijke rol voor rappers Gaston Bandimic en High Priest, alle denkbare grenzen. Reid, die we reeds bij Ellman tegenkwamen, legt de basis met zeer intens slagwerk, het gebonk werkt hier veel minder storend. Daarover heen komen dikke lagen elektronisch voortgebrachte drones, doorsneden met Lehmans altsax en Maciek Lasserres sopraansax. En dan zijn daar die frisse, bijtende, zeer energieke raps. High Priest doet zijn naam eer aan, als een dominee smijt hij zijn onheilsprofetieën de zaal in. Bandimic is meer de jongen van de straat, die zowat over zijn woorden struikelend ons op een spervuur aan *slang* trakteert. Sélébéyone heeft het ritme van de straat en straalt een enorme urgentie uit. Of zoals High Priest het uitdrukt: "A voice says: Wake Up!" Waarvan akte.

[Klik hier](#) voor een fotografische verslag van de derde dag van North Sea Jazz 2017 door Louis Obbens.

Meer North Sea Jazz?

- [Festivalverslag vrijdag 7 juli 2017](#)
- [Festivalverslag zaterdag 8 juli 2017](#)